

Nepřijdu, s ním nikdy na nic nepřijdu – to je právě ten problém. Všichni mi říkají, jak si v obtížných situacích vedu skvěle, že vždycky vím, co říct, ale většinu času se cítím stejně trapně jako kdokoli jiný. Prostě... se alespoň snažím.

V posledních třech letech se však mnoho věcí mezi námi změnilo. Už nejsem ta otravná malá holka, která za ním a Caspianem pořád běhala. Jsem dospělá žena, studuji vysokou školu a jsem do něj zoufale zamilovaná.

Ta poslední část je skutečným jádrem problému, protože on mě rozhodně nemiluje.

Matka mě popostrčí ke dveřím a já si povzdechnu, protože se nemůžu dívat, jak Lachlan trpí. Otevřu skleněné dveře a bosá vstoupím na chladný kamenný chodník.

Podívá se na mě, oči skelné od alkoholu. „Nechci si povídat.“

Přikývnu. „Dobře. Já taky ne.“ Vezmu mu láhev z ruky a napiju se. Panebože, on snad pije kyselinu. Odkašlu si, protože to chutná jako spálené dřevo, a podám mu ji zpátky.

Lachlan se zasměje a zakroučí hlavou. „Amatérko.“

„Promiň, ale na vysoké trávím dny tím, že chodím do školy a studuju – a ne pítím nějaké brečky.“

„To je dobře. Jsi moc chytrá na to, abys promarnila svůj život.“

„Nebo jsem blbá, jak už jsi stokrát říkal.“ Pohupuji se na patách a mimoděk narazím do jeho ramene. „Ty nejsi blbá.“

„To z tebe mluví ten chlast.“

Podívá se na mě, doopravdy se na mě podívá a zavrtí hlavou. „Tím to není.“

No, to je rozhodně pokrok.

Oba sedíme na lavičce, kterou Lachlan před šesti lety koupil své matce, aby mohla trávit čas na zahradě, kterou tak moc milovala. Tohle bylo popravdě jediné místo, kde v tomto domě cítila radost. Vyrůstala jsem ve vedleším domě a pamatuji si, jak její malý bambusový klobouček poletoval po zahradě, zatímco stříhala živý plot a prozpěvovala si u toho.

Tohle místo vypadá jako arboretum vhodné do zahrádkářského časopisu, navíc je ještě doplněné o kamenné oblouky.

Opřu se hlavou o jeho rameno a povzdechnu si. „Strašně ráda jsem sem tajně chodila. Vždycky jsem se bála, že mě tvoje máma nachytá a vyhodí.“

Odfrkne si. „Ale no tak. Vybudovala ti chráněný místečko s houpačkou, extra pro tebe.“

Usmívám se. „To nebylo pro mě.“

Otočí se ke mně, čímž mě donutí, abych se napřímila. „Bylo. Musel jsem to nainstalovat, protože chtěla, abys měla klidné místo, kde by ses mohla snadněji schovat.“

„To je tak milé.“

Kéž bych jí mohla poděkovat. Kéž bych jí mohla položit sto otázek, dát si další kousek jejího dortu nebo pár sušenek. Je tolik věcí, které Isabelle už tomuto světu nemůže dát.

„Myslela si, že jsi výjimečná,“ řekne tiše.

„Většina lidí si to myslí.“

„Většina lidí má pravdu.“

„Chceš tím říct, že si *myslíš*, že jsem výjimečná?“ dobírám si ho.

„Ne, myslím si, že jsi Painsley.“

Zasténám, protože nenávidím tu hloupou přezdívku víc než kdy jindy. Když jsem byla malá, začali mi říkat Painsley, vtěrka, protože se mě nemohli zbavit.